

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.779 van 30 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart uit Kosovo afkomstig te zijn, op 24 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U werd op 20 augustus 2007 van 14u00 tot 17u10 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal bijgestaan door een tolk die de Roma-taal machtig is. Uw advocaat, mr. Wens, loco mr. Van Den Bogaert, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom-zigeuner afkomstig uit Pec, Kosovo. In 1989, toen u elf jaar was, vertrokken uw ouders met u en uw broers en zussen uit Pec richting Duitsland. Op 5 oktober 1989 vroegen uw ouders asiel aan, maar dit werd hen op 29 november 1992 geweigerd. Op 19 augustus 1997 vroeg u, ondertussen meerderjarig, ten persoonlijke titel asiel aan. Op 6 november 1997 werd ook die aanvraag geweigerd. In 1997 trouwde u met Maren (S.), van Duitse nationaliteit. In 2004 scheidde u van haar. U werd in Duitsland als minderjarige veroordeeld voor verschillende kleine misdrijven. Daarnaast werd u op 4 december 2001 veroordeeld tot 3 jaar en 9 maanden opsluiting. In ruil voor vervroegde vrijlating werd u op 16 september 2004 gerepatrieerd naar Kosovo. Omdat uw vroegere buur, een etnische Albanees, uw ouderlijk huis in Pec zou bezet hebben woonde u een aantal maanden

bij Lulsim (S.), een neef van uw vader, in Vitimirica. In december 2004 haalde u in Kragujevac een geboorteakte en identiteitskaart, waarmee u zich kon inschrijven in Pec. Op 14 januari 2005 werd u een UNMIK-identiteitskaart uitgereikt. In maart, april 2005 verhuisde u naar een vriend, Afrim (S.), die op een 500-tal meter van uw ouderlijk huis woonde. Daar verbleef u een zes à zevental maanden. U werd geregeld beledigd en beroofd van uw bezittingen. U had te veel schrik om een officiële klacht in te dienen, maar u vertelde wel uw problemen aan een politiechef die in uw straat woonde. Omdat u Kosovo geen plek om te wonen vond, verhuisde u naar Podgorica, Montenegro. U verbleef er bij Elvis (K.), een neef van uw moeder. Van daaruit bereidde u uw verdere vlucht naar West-Europa voor. U reisde naar Belgrado om het paspoort dat u van uw broer had gestolen te vervalsen. Bij een eerste poging om het land te verlaten in maart 2006 werd u door de Servische politie in Subotica betrapt met het vervalste paspoort van uw broer. U werd gearresteerd en werd twee weken later, nadat u uw eigen identiteit had kunnen bewijzen met uw identiteitskaart uit Kragujevac, vrijgelaten. U keerde hierop terug naar Podgorica en naar Pec. In mei 2007 reisde u met behulp van een smokkelaar via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 14 mei 2007 aankwam en nog dezelfde dag een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielrelaas legde u een UNMIK-identiteitskaart neer, uitgegeven op 14 januari 2005 te Pristina. U vreest bij een terugkeer naar Kosovo geen normaal leven te kunnen leiden en problemen te krijgen omwille van uw afkomst.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat, gelet op uw Roma origine en uw herkomst uit Kosovo, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een ernstig risico op reële schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijke vrees voor vervolging en/of een risico op ernstige schade dient in het kader van het onderzoek van uw asielmotieven te worden nagegaan of u niet valt onder een van de bestaande uitsluitingsgronden. De in artikel 1, F (b) van de in de Vluchtelingenconventie en de in art 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond houdt in dat een uitsluiting van bescherming dient te worden overwogen voor 'een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf begaan heeft buiten het land van toevlucht voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten'. Artikel 55/4 (c) van de wet van 15 december 1980 stelt dat 'een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd'.

Bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u dat u in Duitsland werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en zes maanden wegens diefstal, het rijden zonder rijbewijs en het vechten in discotheken (CGVS, p. 11). Uit informatie van de Duitse autoriteiten, waarvan een kopie in bijlage in uw administratief dossier gevoegd werd, blijkt echter dat u naast de door u aangehaalde redenen eveneens veroordeeld werd voor zwaar seksueel misbruik van een minderjarig kind. U zou vier keer uw nicht van twaalf jaar seksueel misbruikt hebben. Dit misdrijf valt onder de noemer 'ernstig, niet-politiek misdrijf, begaan buiten het land van toevlucht', in casu Duitsland, zoals bepaald in art 1 F (b) van de Vluchtelingenconventie. In het vonnis van de Jeugdrechtbank van Osnabrück dd. 4 december 2001 kwalificeerde de Duitse rechter de feiten als 'zwaar seksueel misbruik van een kind', daarbij verwijzend dat 'de voorwaarden voor een minder zwaar geval niet vervuld zijn' (vonnis p. 13). Naar Belgisch recht is seksueel misbruik een misdrijf dat wordt bestraft met correctionele straffen. Daarbij wordt het gezag dat u uitoefende als oom over uw nicht als een verzwarende omstandigheid weerhouden (Hoofdstuk V, Belgisch Strafwetboek). Dit misdrijf dient ook als een 'ernstig misdrijf' beschouwd te worden in de zin van artikel 55/4 (c) van de wet van 15 december 1980. Uw veroordeling in Duitsland is een meer dan voldoende 'ernstige reden om aan te nemen' dat u dit misdrijf ook daadwerkelijk gepleegd hebt.

Het feit dat u (een deel van) uw straf hebt uitgezeten kan gezien worden als een boetedoening. Het feit dat u (een deel) van uw straf heeft uitgezeten is op zich echter niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is. Bij de individuele beoordeling of een uitsluitingsgrond al dan niet nog toepasselijk is, moet ook rekening gehouden worden met een aantal andere factoren, zoals de ernst van het gepleegde misdrijf, de leeftijd van de dader, het gedrag van de dader na het gepleegde misdrijf, de spijt die de dader betoont over het gepleegde misdrijf alsook met het zich onthouden van en/of het zich inlaten met nieuwe criminele activiteiten (Background Note on the Application of Exclusion Clauses, UNHCR, sept. 2003, § 72 en 73). Wat u betreft dient te worden vastgesteld dat uit het vonnis van de Duitse rechter blijkt dat u in eerste instantie maar twee gevallen van misbruik toegaf. U ging pas tot volledige bekentenissen over na confrontatie met de verklaringen van uw nicht (vonnis p. 9-10). Bovendien dient te worden gesteld dat u de ware reden van uw veroordeling

in Duitsland, hoewel er uitdrukkelijk naar gevraagd werd, voor de Belgische asielinstanties verzwegen. U deed de door u gepleegde misdrijven waarvoor u werd veroordeeld in Duitsland af als jeugdzonden. U haalde eveneens aan dat u een vrijwillige terugkeer naar Kosovo verkoos boven het uitzitten van uw volledige straf (CGVS p. 11). Uit het voorgaande blijkt dat u de ernst van het door u gepleegde misdrijf niet inziet en dat u geen spijt heeft betoond over uw daden. Aansluitend hierbij kan worden vermeld dat, zoals blijkt uit de informatie die zich in het administratieve dossier bevindt, u ook reeds bij de Belgische politiediensten gekend bent. Het feit dat u (een deel van) uw straf heeft uitgezeten kan dan ook niet worden beschouwd als een voldoende boetedoening die de niet-toepassing van de uitsluitingsgrond verrechtvaardigt.

Om bovenvermelde redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1, F (b) van de Conventie van Genève en komt u in toepassing van artikel 55/4 (c) van de Vreemdelingenwet evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie evenals van de subsidiaire beschermingsstatus meent de Commissaris-generaal dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.”

2.1. In eerste instantie stelt de Raad vast dat de verwerende partij van oordeel is dat aannemelijk is dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. De Raad is niet in het bezit van gegevens die hem ertoe zou brengen daar anders over te oordelen.

2.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 1, F (b) van de Conventie van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker doet gelden dat de “Background note”, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, voorziet in een proportionaliteitstoets die moet verzekeren dat de uitsluitingsgronden worden toegepast in overeenstemming met de doelstellingen van de Vluchtelingenconventie. Er dient dus een afweging te worden gemaakt tussen de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker verantwoordelijk is en de ernst van de gevreesde vervolging. Deze proportionaliteitstoets is niet gebeurd, zo stelt verzoeker, die er geen twijfel over wil laten bestaan dat de door hem gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn en verzoeker zich ervoor heeft dienen te verantwoorden voor de strafrechter. Verzoeker betoogt dat hij in ruil voor een vervroegde vrijlating heeft geopteerd terug te keren naar het land van herkomst, doch hij na deze terugkeer opnieuw het slachtoffer is geworden van vervolgingen.

Door verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij ertoe gehouden terug te keren naar het land van herkomst waar hij zonder twijfel opnieuw het slachtoffer zal worden van vervolging, hetgeen door de verwerende partij wordt erkend, nu die in de bestreden beslissing stelt dat het niet aangewezen is dat verzoeker gedwongen zou worden teruggeleid naar zijn land van herkomst, waar zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

De verwerende partij is dus niet consequent in haar beslissing. Immers, door te oordelen dat gedwongen terugkeer niet aangewezen is komt impliciet maar zeker vast te staan dat de Commissaris-generaal meent dat de ernst van het misdrijf niet in verhouding staat tot de gevreesde vervolgingen, zodat niet voldaan is aan het proportionaliteitsbeginsel, en derhalve ook alle uitsluitingsgronden buiten toepassing moeten worden gelaten.

2.3. In een tweede middel wordt de schending van het redelijkheidsbeginsel aangevoerd. Uit de omstandigheid dat verzoeker niet onmiddellijk de ware toedracht van zijn veroordeling heeft kenbaar gemaakt, kan volgens hem niet worden afgeleid dat hij geen berouw zou hebben. Zijn stilzwijgen is ingegeven door schaamte. Hetzelfde geldt voor de bekentenissen voor de Duitse strafrechter. Zonder enige vergoelijking stelt verzoeker dat hij volledige bekentenissen heeft afgelegd en hiervoor strafrechtelijk aansprakelijk werd gesteld.

Het vermeende contact met de Belgische politiediensten is een stok om verzoeker mee te slaan, nu dit enkel betrekking heeft op het bezit van een dosis softdrugs voor eigen gebruik.

Voorts stelt verzoeker dat de elementen die in zijn voordeel pleiten uit de bestreden beslissing werden geweerd. Verzoeker was 22 jaar ten tijde van de feiten, en deze zijn intussen meer dan 7 jaar geleden gebeurd. Hij is na zijn strafuitvoering naar Kosovo teruggekeerd en werd daar opnieuw vervolgd. De verwerende partij mocht niet, zoals hij heeft gedaan, een theoretisch oordeel vellen, en diende rekening te houden met alle elementen à charge en à décharge. In redelijkheid kon, in het bijzonder gelet op het feit dat verzoeker niet kan worden teruggeleid, enkel beslist worden dat de uitsluitingsgronden niet van toepassing zijn.

2.4. In een derde middel verwijst verzoeker, voor wat de subsidiaire bescherming betreft, naar hetgeen hij onder het tweede en het derde middel heeft uiteengezet.

3. De Raad is van oordeel dat de drie middelen samen moeten worden onderzocht.

3.1. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij is overgegaan tot een afweging van de voorliggende feiten, en dat zij heeft nagegaan of de ernst van het door verzoeker gepleegde misdrijf opweegt tegen het risico op vervolging dat verzoeker riskeert bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker poneert wel dat deze afweging niet zorgvuldig is gemaakt, doch brengt geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te zien.

3.2. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij op goede gronden heeft kunnen oordelen dat de ernst van het gepleegde misdrijf, en de houding van verzoeker de uitsluiting tot op heden rechtvaardigen, om de volgende redenen :

Verzoeker betwist niet dat naar Belgisch recht seksueel misbruik wordt bestraft met correctionele straffen, en dat het Strafwetboek bepaalt dat het gezag dat hij uitoefende als oom over zijn nicht een verzwarende omstandigheid is. Het door verzoeker gepleegde seksueel misbruik dient dan ook te worden gekwalificeerd als een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1, F, b van de Conventie van Genève, en evenzeer als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat deze kwalificatie op zich reeds een uitsluiting van elke vorm van internationale bescherming toelaat.

3.3. Voorts blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de elementen in het voordeel van verzoeker wel degelijk werden onderzocht, en dat de verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat deze elementen niet doorwegen in het geheel.

Verzoeker stelt thans dat hij ten tijde van de feiten, zeven jaar gelden, 22 jaar was en dat hij zijn straf heeft uitgezeten. Evenwel is deze argumentatie niet afdoende : de leeftijd van verzoeker –die meerderjarig was op het ogenblik van de feiten en die thans geen elementen bijbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij niet de geestelijke vermogens had van een meerderjarige- weegt immers niet op tegen de ernst van de door hem gepleegde feiten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, die door de Raad kunnen worden bijgetreden, blijkt evenzeer dat verzoeker tot op heden weinig blijk geeft van zijn inzicht in de ernst van het misdrijf. Niet alleen bleek hij voor de Duitse instanties aanvankelijk niet alle feiten te hebben toegegeven, bovendien bleek hij deze bij het indienen van zijn asielaanvraag in België verzwegen te hebben zodat er van kan worden uitgegaan, niet alleen dat hij de Belgische asielinstanties bewust heeft trachten te misleiden, doch ook dat hij de zwaarwichtigheid van de feiten niet inziet. Het gegeven dat hij thans stelt dat hij zich schaamde en op generlei wijze tracht de feiten te vergoelijken, is geen afdoende argument.

In casu kan er niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij teruggekeerd is naar zijn land van herkomst in ruil voor een vervroegde vrijlating, en tijdens het gehoor bij de verwerende partij aangaf dat hij vanuit Duitsland vrijwillig had gevraagd om terug te keren naar Kosovo, “omdat ik mijn straf niet wou uitzitten”, daaraan toevoegend dat hij dacht dat de situatie in Kosovo rustig was en dat ze hem niets zouden aandoen. De Raad is van oordeel dat verzoeker zich derhalve heeft overgegeven aan een kansberekening die zich niet verdraagt met een boetedoening, zoals die van hem kan worden verwacht.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij op grond van de hiervoor besproken motieven van de bestreden beslissing genoegzaam en in alle redelijkheid kon besluiten tot de uitsluiting van verzoeker, zowel van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus. In die omstandigheden kan het motief aangaande het feit dat hij bij de Belgische politiediensten gekend is omwille van het bezit van softdrugs als overtollig worden beschouwd, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

3.4. Het feit ten slotte dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een niet-terugleidingsclausule heeft opgenomen, doet aan het hierboven gestelde geen afbreuk en is geenszins in tegenspraak met de motieven van de bestreden beslissing. Immers, het gegeven dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus neemt niet weg dat de bevoegde overheid gebonden kan zijn door andere verdragsrechtelijke bepalingen die een terugleiding naar het land van herkomst zouden kunnen verhinderen ingeval er van uit kan worden gegaan dat verzoekers leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou zijn, hetgeen de verwerende partij niet betwist.

3.5. De drie middelen kunnen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.